

CAPVESPRE

A Pierre Reverdy

Mon cos dins la cambra
transpira foscor
El món s'estimba:
és el soroll del carrer—
soroll de tram
(com una corda que s'enduu el cervell)
soroll de carro
(sota l'empedrat m'esclafen el cor)
soroll d'auto (una daga a la gola)—
sense el vent que és la boira del soroll
sense la llum que n'és la flama purificadora

Jo sóc dins la cambra
un braser de tenebra —
cada objecte fa un perfum de tenebra:
si el toqués es tornaria cendra

Fiblada d'arc voltaic
el cos se'm rebel·la com si jo fos el caos
La llum rebot a cops de parpella
Espasme centrífug

EL CAPVESPRE ÉS EL MATÍ DEL DIABLE

CARRER DE L'AMOR

III

Carrer de silenci,
carrer de claror,
deixa que m'agenci
devora el cantó.
Recordo l'antiga
vegada que ací
enfollit cerquí

l'amor de l'amiga,
i ara cada dia
vinc adelerat
i d'una alegria
sóc il·luminat...

S'ouen cristal·lines
rialles veïnes.

200

AMBICIÓ

CARRER SALMER6N, 16-20 HISPANO, 9 HORES VESPRE. SABOR6s TOBOGAN URBÀ. LES
FAÇANES CILINDREN ELS POLSOS. PELS BALCONS S'ESFILAGARSEN LES IDEES. NO SÉ
SI s6c JO O LA MEVA CABELLERA. L'AUTO FENDEIX LES ONES DE LA NIT:

ESCUMA LLUMINOSA ALS FLANCS. L'ESPAI I LA LLUM QUEDEM ENGOLITS EN MI QUE
s6c LA TENEBRA VERTIGINOSA. PERÒ L'HORITZ6 EM FUIG EN EL CRISTALL DAVANTER.
REVERSIBILITAT DE VISI6. IM-
MOBILITAT PANTEIXANT.

En l'edició de 1921 dins *Traduccions i fragments*, que és la que habitualment s'ha reproduït, no es respecta la caixa quadrada de la impressió. Presenta les variants

següents:

v. 1. Carrer Salmeron, Rolls 50 Hp, 9,50 h.

DIRÉ EL POEMA DE MA VIDA ESPARS

Diré el poema de ma vida espars
en cada estrofa escadussera i vària.
Serà el poema de major grandària
com més divers i més per tot espars.

A cada amic que passi deprimít
sobre el meu cant que no coneix rialla,
li oferesc la persistent baralla
que es lliura pura dins mon esperit.

Que és aquest cant de tèrbol contenir,
amb son afany de perfecció poc destre,
l'esbatanar violent de la finestra
a l'aire líric del més pur matí.

VOLUPTUOSITAT DE LA MORT

Ara, Senyor, sento les bufarades
de la Mort que m'envolta sense prendre'm.
Dins la penombra ja he perdut el límit
del món, i el fi contacte de les coses.
A cada embat jo sento que em despulla
d'un rastre humà, i en mon pudor es gosa,
lassa, ajeient-se prop de mi, mirant-me
amb un esguard que és una alè molt pura.
Gràcil s'aixeca i altra volta gira
fins a confondre mon alè dins l'aire
càlid del gran calor que ella irradia,
mai abraçant-me, mes duent-se'n sempre
una penyora de ma vida, que ara
és feble i pura fins l'instant que sia
nua i eterna sota el bes dolcíssim
de la Mort que m'haurà tot en sos braços.

Són un tresor de llum els vostres ulls d'atzur.
Mes quin abstrèïment hi ha en aquest blau tan pur?

Serà que somnieu en la visió futura
d'aquell qui us amara i amb els sentits oberts
gaudirà llargament de la fruita madura
de vostres llavis rojos sensualment oferts?

LA COMPANYIA DEL DOLOR

Sóc vianant d'una ben trista via;
tan sols Dolor ve de company amb mi
i tant d'amor posa en la companyia
que m'encoratja en el penós camí.

I jo li duc tan fonda volentia
que son depart em fóra greu sofrir,
car, si Dolor de mon costat fugia,
no fóra, doncs, per a la Mort venir?

T'amo Dolor, company de romiatge,
quan era infant jo poc de tu sabia
i era de tu mon ànima defesa.

Fes el meu cor de tos amors estatge,
i, si hi vingués perduda una alegria,
fes-la ben tost dintre tes ungles presa.